No. 10, 7 FEBR. 1941

De Nationaal-Socialistische Vrouw

Verschijnt om de 14 dagen. — Uitgave: NENASU, Leiden
Opstelster: A. W. te Luij, Nieuwe Schoolstraat 16a, Den Haag, Tel. 115482
Opstelraad: M. Del Baere — Prins, E. Keers — Laseur, G. E. Monsees — v. d. Veen
Administratie-adres: Postbus No. 2 — Leiden — Telefoon No. 21545

Abonnementsprijs: f 0.75 per halfjaar; f 1.50 per jaar; bij vooruitbetaling op giro 207915 t.n.v. Volk en Vaderland, Leiden (met vermelding „Vrouwenblad"). Voor zoover de voorraad strekt kunnen losse nummers worden aangevraagd bij de Nenasu, Postbus 2, Leiden. Prijs 10 cent met inbegrip van porti. Advertenties 25 cent per regel. Korting bij contract

ONBEKENDE OFFERS

HET woord offer wordt zoo vaak in den mond genomen. En toch wordt het in de allermeeste gevallen juist niet gebracht door hen, die dit woord in den mond nemen, wanneer zij spreken over het offer in verband met zichzelf. Wanneer een man of een vrouw zegt: „Ik heb geofferd, want ik . . . .", zie, dan is het in den grond der zaak reeds geen offer meer. Offeren, wèrkelijk offeren, doen zij, die er niet over spreken, die géén belooning verwachten, geen goedkeuring van derden, geen medelijden, geen begrijpende blikken.

Is offeren het geven uit overvloed aan den armere?

Neen. Want ge hèbt om te geven en het kost U hoogstens een kleine zelfoverwinning afstand te doen van het bezit. Daarenboven geniet ge de voldoening van de dankbaarheid jegens U voor de gift.

Is offeren het gul afstaan van iets, dat ge noode zelf kunt missen?

Ook dàt is nog geen offer. Het is alweer een zelfoverwinning. En als belooning hebt ge weer: de voldoening over het feit, dat ge U zelf hebt overwonnen en den ander hebt blij gemaakt.

Wat is dan een werkelijk offer?

In de eerste plaats: het eigen „ik" geheel en al uitschakelen, zichzèlf niet tellen.

Een voorbeeld van een offer zooals dat gebracht werd en wordt? In Uw eigen naaste omgeving kunt ge voorbeelden genoeg zien, wanneer ge maar eens op de allereerste plaats Uzelf niet ziet en den blik richt op den man of de vrouw naast U.

Het meest offerende wezen is wel de moeder. Zij kent slechts één doel: het geluk van haar kind. Iederen dag weer opnieuw offert zij, juist omdat zij zichzelf vergeet en zij dit de gewoonste zaak van de wereld vindt; omdàt zijzelf niet vindt, dàt zij offert. En toch ontbeert zij zoo vaak voor het kind.

Er is ons een geval bekend uit Utrecht. Een jongen van zestien jaar kwam van school en zou voor het eerst naar kantoor gaan. Hij had geen winterjas en geen lange broek. En toch moest hij netjes verschijnen op zijn eerste baan. De Sociale Zorg kwam het geval te weten via kameraden, die wezen op het gezin, dat stille armoede lijdt en zoolang mogelijk tracht zich erdoor heen te slaan zonder aan te kloppen bij derden. (Ziet, ook dàt is het brengen van offers!) Toen de Sociale Zorg de moeder vroeg: U heeft toch zeker ook wel een wintermantel noodig? zeide zij: „Wat is noodig hebben? Ik ben gelukkig, wanneer mijn kind niet meer hard van huis naar school en terug behoeft te rennen, om warm te worden. Ik ben tevreden, wanneer m'n jongen warme kleeding heeft."

En tòch heeft ook déze moeder recht op warme kleeding, omdat alle volksgenooten daar recht op hebben. Maar deze moeder dacht niet eens aan háár recht, zij vergat zich zelf . . . .

Honderden, ja duizenden vrouwen in de N.S.B. hebben offers gebracht. Jarenlange terreur, broodroof, gesar der familieleden en van de buren, spot en hoon moesten zij ondergaan; zij hebben volgehouden, omdat ze het vanzelfsprekend vonden te volharden, omdat zij èchte nationaal-socialistische vrouwen zijn. Heeft U ze hooren klagen? Geen woord van zelfbeklag kwam er over haar lippen. Niet eens vertelden ze wat men haar soms aandeed. Zij verlangden geen medelijden, geen bewondering. Zij hadden slechts één wensch: volharden, uithouden!

Zulke vrouwen brengen offers, omdat ze er niet eens bij nadenken, dàt ze een offer brengen.

Als het guur en koud is en de hagel slaat in Uw gezicht, spoedt ge U als een haas naar huis; handen diep in de zakken, kraag omhoog. Ineens ziet ge een man of een vrouw staan met „Volk en Vaderland" in de verkleumde handen. Als er een heele erge regenbui komt opzetten, gunnen ze het zichzelf even te schuilen in een portiek. Die man en die vrouw hadden zich óók naar huis kunnen spoeden en bij de warme kachel gaan zitten. Want zij staan daar immers vrijwillig. Maar ze blijven staan. Ze denken niet aan zichzelf en . . . . brengen hun offer.

(Slot op blz. 2).

Offeren, desnoods Uw leven. De onbekende soldaat offerde .... zijn leven. De onbekende moeder offerde .... haar zoon. De onbekende kameraad offerde .... men had hem zijn loon ingekort, zijn broodwinning ontnomen, hij bleef zijn beginsel getrouw en .... offerde.

Offeren, niet het geven uit eigen overvloedig gevulde provisiekast maar het geven van het laatste stukje brood aan hem, die U niet eens bedankt omdàt hij zoo'n honger heeft en slechts dat ééne stukje brood ziet. Zoo is het in het stoffelijke, zoo in het geestelijke.

Geofferd wordt er dagelijks door duizenden; door de onbekenden; door hen, die hun beginsel getrouw zijn en terwille daarvan duizenden speldeprikjes hebben te offeren op het altaar der publieke opinie en op dat der dommen en kortzichtigen; die speldeprikjes die in den loop der tijden aangroeien tot één dolksteek .... soms doodelijk.

Het nationaal-socialisme is gegrondvest op het offer; op de zelfoverwinning, op de verloochening van het eigen eischende „ik".

En het overwint ....

(Foto-archief)

DE STEEG

KAMERAADSCHAP

Het mooiste en beste in onze Beweging is wel de kameraadschap. Het is de kern en het fundament, waarop wij steeds naar alle kanten verder bouwen. Het is het warm kloppende hart van de Beweging. Kameraadschap is een vorm van vriendschap en naastenliefde. Het feit, dat oprechte kameraadschap de drijfkracht van onze overtuiging is, geeft aan ons allen het bewustzijn, dat wij eindelijk, na zoovele jaren, op het rechte pad beland zijn hetwelk leidt naar een betere toekomst. Indien wij ons rekenschap geven van dit feit, de daadwerkelijke kameraadschap, dan is het, alsof er iets in ons openspringt wat jaren lang diep in ons hart heeft gesluimerd en waar we onbewust zoo innig naar verlangd hebben, maar ook, waarvan het er naar uitzag, of zoo iets nooit verwezenlijkt kon worden in de maatschappij van deze eeuw. Dit was ook niet te verwonderen ,daar in die maatschappij de leuze gold „ieder voor zich en God voor ons allen"! En nu is het eenmaal zóó, waar wij mee omgaan worden we door besmet. De eene man, de enkeling, kan zoo iets niet alleen uitvoeren. Maar als die roepstem door alle volksgenooten wordt gehoord en...... begrepen, als zij groeit tot één groot ondoordringbaar front, dan kan het wèl. Dan ontstaat daar een macht, gelijk een onomstootelijk blok graniet.

Kameraadschap beteekent, dat men zich wel degelijk bekommert om den naaste, den volksgenoot; niet in den zin van het geven van aalmoezen, hetgeen slechts een stuntelige hulp is en slechts tijdelijken nood kan lenigen. De kameraadschap is echte, grootsche hulp, die den in nood verkeerenden volksgenoot in staat stelt het leven weder aan te durven.

Wanneer wij terugblikken in de jaren, die achter ons liggen, denken wij met verwondering aan het feit, dat die kameraadschap in een zich christelijk noemende maatschappij nooit daadwerkelijk is toegepast geworden. De christelijke opdracht luidde toch: „Heb Uw naasten lief gelijk Uzelve". Dit werd bijna twintig eeuwen geleden gezegd. En nu wij om ons heenkijken zien wij, dat die opdracht nòg niet met al onze krachten is uitgevoerd. En toch noemen wij ons Christenen!

Kameraadschap beteekent niet het geven van „iets" aan den ander, maar het geven van „ons zelve". Zij houdt in, dat de eerste gedachte „den ander" geldt.

De meer ouderen onder ons, die reeds het noodige in dit leven hebben ondervonden en die zich zelve rekenschap geven van hetgeen achter hen ligt, weten, dat wij allen nog veel strijd moeten doormaken. Daar is de strijd met het eigen „ik" waaraan niemand ontkomt. Daar is de strijd naar buiten in de maatschappij. En nu is het toch te verwonderen, dat de moeilijkheden die wij allen, zonder uitzondering hebben, ons niet meer aan elkander binden. Wij zijn alleen meesters in het verbergen van het geen er in ons om gaat, omdat ook onze trots ons gebiedt het zelf uit te vechten en onze moeilijkheden niet op een ander te schuiven. Juist daarom, dienen wij ons hiervan steeds rekenschap te geven en ons niet te laten bedriegen door uiterlijken schijn. Hoe boos en diep verontwaardigd kunnen wij niet zijn over de handelingen van anderen, maar indien wij in het hart van die menschen konden lezen, zouden wij al spoedig de ware beweegredenen van een bepaalde handeling kunnen verklaren en dan zouden wij zeggen: „Ja, als dàt de reden is begrijp ik het best!" Omdat wij dat nu niet dadelijk van den ander weten, oordeelen wij te snel en dit doet schade aan de kameraadschap. Indien wij, dus niet dadelijk beginnen met te veroordeelen maar eerst afvragen, waaròm handelt die persoon zoo, dan gebeurt het al spoedig, dat wij achter de waarheid komen en dan danken wij ons gesternte, dat ons hoedde voor een overhaast oordeel.

Het is toch een feit, dat iemand die, zich zeer onaangenaam tegenover zijn omgeving gedraagt, zelf het meest lijdt door zijn eigen fouten. Beteekent kameraadschap in den hoogsten zin ook hier niet: laten wij wat meer geduld hebben en ook hier helpen en steunen, totdat die kameraad weer zijn natuurlijk evenwicht hervindt? Dàt is kameraadschap!

Verder heerscht er bij velen de verkeerde gedachte, als zouden goede manieren en beleefdheid „aanstellerig" of „deftig" zijn. Goede manieren tegenover elkander beteekent óók kameraadschap.

De ongemanierdheid en onverschilligheid tegenover elkaar is een democratisch verschijnsel; zij beteekent letterlijk: Ik heb niets met jou te maken en het kan mij geen steek schelen, of je met je verkleumde handen aan de deur zit te morrelen. Doe het zelf maar; ieder voor zich..... De Nationaal-Socialist zegt: Wacht, zit je in de knoei? Ik help je!

Gezegende tijd, die de kameraadschapsgedachte in ons Volk heeft mogelijk gemaakt en waarmede wij op het schip der N.S.B. naar veilige haven koersen.

STAD EN LAND

De brug wordt geslagen

HET ligt in onze bedoeling een nauw contact te brengen tusschen onze vrouwen van stad en land. De stedelinge moet begrijpen wat de moeilijkheden en de arbeid van haar volksgenoote op het land zijn.

Gaarne zullen wij aan onze volksgenooten op het platteland de gelegenheid geven iets van hun arbeid te vertellen.

Hieronder geeft een kameraadske uit Drenthe een beschouwing over de verhouding stad en land:

DE stedeling heeft over het algemeen genomen weinig begrip van het boerenleven. Daartegenover vormen wij, buitenmenschen, ons wel eens een verkeerde voorstelling van de stad. Een wederzijdsch contact en begrijpen is daarom zeer noodig. Ik voor mij geloof, dat dit wederzijdsch begrijpen tusschen den boer en den stedeling nog nooit zóó intens was in onze heele geschiedenis als juist nu, waar het nationaal-socialisme zich baan breekt.

De wil om elkander te begrijpen was er misschien wel, maar stuitte steeds op een hoogen muur, opgetrokken door volksondermijnende elementen. Juist door onzen strijd, in onze Beweging, kwam de stedeling in nauwer contact met den boer; zij leerden elkanders moeilijkheden kennen, elkanders prestaties waardeeren, kortom: door ons gezamenlijk ideaal was de brug naar elkander geslagen en konden boer en stedeling elkander de hand reiken en schouder aan schouder arbeiden aan den opbouw van onze Beweging en nu aan den opbouw van ons Vaderland.

Hoe het komt, dat boer en stedeling zoo vervreemd van elkander waren? Ik wijs hier op de kapitalistische en Joodsche machten, die alleen in een verdeeldheid — niet alleen onder de arbeiders en arbeidsters in de fabrieken en de werkplaatsen, in de mijnen, op de schepen, op kantoor en in de winkels — óók tusschen stedeling en boer, ja óók bij de boeren onderling, hun heil zochten. Dit is hun, helaas, maar al te goed gelukt. Totdat onze Leider zijn roepstem deed hooren en hij ons weer vereenigde in de N.S.B.

Honderdduizenden hebben die roepstem gehoord en.... eraan gevolg gegeven.

Wat mooiers is er, wanneer ge op een Landdag stedeling en boer naast elkander ziet zitten, met dezelfde blijde hoop op een nieuwe toekomst in de oogen, bezield met denzelfden geest, met hetzelfde ideaal: de kameraadschap, de samenwerking, de éénheid van stad en land: tot heil van Volk en Vaderland?

Ook in ons land breekt de tijd aan, dat de stedeling, vooral de jeugd uit de groote stad, kennis maakt met den arbeid en het leven op het platteland. In onze jeugd ontwaakt de liefde voor onzen schoonen, rijken en vruchtbaren eigen bodem.

Aan den anderen kant zal ook de boer, in nauwe samenwerking met den arbeidenden stedeling, de moeilijkheden, doch ook de mogelijkheden van de groote stad, ten volle gaan begrijpen.

Stad en Land — hand in hand
Tot heil van Volk en Vaderland.

> *„De boer zorgt, dat het volk voedsel heeft en het volk zorgt, dat de boer zijn plaats en daardoor zijn eer terug krijgt."*
>
> *Mussert in zijn rede voor de werkers der N.S.B. te Amsterdam op 14 December 1936.*
>
> *(„Volk en Vaderland" 18-12-'36)*

Als de plattelandsbevolking verarmt, moet onherroepelijk ook de stad sterven. De nationaal-socialistische volkshuishouding schept gezonde bases voor stad en land en overbrugt beide. Hierboven een plattelandsfamilie, zooals wij er duizenden konden aantreffen in den democratischen staat.

(Foto-archief)

De oude put. Heel wat boerengeneraties hebben uit deze put geschept. Symbool van stad en land. Zonder te kunnen scheppen uit de put van den boer kan de stad niet leven. (Foto-archief)

Volkswijsheid

„Fluitende meisjes en kraaiende kippen,
Die moet men het huis uitwippen".

Belachelijk! Alsof ooit een kip zou kùnnen kraaien — alsof ooit fluiten zoo natuurlijk zou behooren bij een jongen als het gekraai bij een haan! Wat een onmogelijke wijsheid, wat 'n kreupele moraal!

Ja, zoo is het: onmogelijk en kreupel.... als een caricatuur; maar.... even sterk van doelbewuste uitdrukkingskracht.

Dus — zouden de meisjes niè̀t en de jongens wèl mogen fluiten?

Neen, zóó niet. Eigenlijk mogen zij het allebei wel en niet. Laat ze maar fluiten, als zij er niemand mee hinderen kunnen.

Het ongelukkige is echter, dat zij zich tot een ergernis maken, als zij het doen in gezelschap, in het bijzijn van anderen. Dan storen zij de stille bezonken sfeer van de huiskamer. Dan dringen zij zich hinderlijk op in de aandacht van anderen. Dan verscheuren zij de naar binnen gekeerde stemming met onkiesch geweld. Dan rukken zij het gevoel van rust en vrijheid bij den naaste aan flarden. Dan — om kort te gaan, dan zijn zij een plaag van de gemeenschap.

Maar waarom moet dan juist het meisje door dat manke spreekwoord aan de kaak gesteld worden? Toch onbillijk?

Neen, ook dat niet. Het getuigt van een hooge waardeering van haar plaats in de samenleving. Van haar wordt op prijs gesteld, dat zij in zedelijk-maatschappelijk opzicht den toon aangeeft. Zij wordt later de draagster, de hoedster, de opvoedster van het jonge geslacht. Zij is het in de eerste plaats, die met jarenlange zorgen de grondbeginselen van den goeden gemeenschapszin heeft te planten in de ontvankelijke kinderziel.

Het verloochenen van die nobele roeping werpt een vlek op de meisjesfiguur. Natuurlijk is ook een goede jongenshouding in dezen voor de gemeenschap van het hoogste belang; maar een moreele fout oefent haar bezoedelenden invloed het noodlottigst daar uit, waar zuiverheid het meest de onmisbare voorwaarde is: bij het meisje.

Adel verplicht.

Zoo is het ook met rooken — zoo is het met drinken. En hierbij speelt ook de lichamelijke gezondheid een woordje mee. Deze schadelijke gewoonten doen haar noodlottigen invloed daar het zwaarst drukken, waar de zenuwgevoeligheid het grootst en dus het weerstandsvermogen het zwakst is: bij de vrouw. Als hoedster van de toekomst van ons volk in de beslissende groei-jaren van het kind, is zij door de natuur begiftigd met de teerheid, onontbeerlijk voor de aanvoeling van de ontluikende ziel. Die teerheid is in hooge mate afhankelijk van het uiterst fijn besnaarde zenuwstelsel, dat geen bijtende inwerking van buiten verdraagt zonder de gevolgen in vergroving of overspanning te vertoonen. Dan wordt de verhouding van de moeder tot het kind grondig verstoord, en een rauwe wonde schrijnt in het lichaam der gemeenschap.

Zeepverdeeling en hygiëne

Het verbruik van zeep moet binnen zekere perken teruggebracht worden. Om de juiste manier daarvoor te vinden. moeten wij stuk voor stuk eens bekijken. waarbij wij zeep, zeeppoeder of andere zeepbevattende producten gebruiken en hoe wij die eventueel kunnen vervangen.

Ten eerste gebruiken wij voor onze lichaamsverzorging zeep, ten tweede voor het onderhoud en de reiniging van kleeren, beddegoed enz., en ten derde voor het onderhoud van huis en huisraad, gebruikt servies enz. Laten wij voorop stellen. dat wij de persoonlijke reinheid zoo min mogelijk in het gedrang mogen brengen! Vooral voor kinderen zou dat een zeer groot gevaar voor de gezondheid kunnen opleveren.

Onze jeugd komt thuis met vuile handen van het spelen op straat waar deze met allerlei, mogelijk besmette voorwerpen in aanraking zijn geweest. Nu gaat zij eten. zonder de noodige grondige reiniging der handen; welken kans zou zij dan loopen om de schadelijke bacteriën verder in het lichaam te brengen!

Neen, onze kinderen behooren vóór iederen maaltijd de handen zorgvuldig te wasschen en ook voor het slapen gaan is een flinke reiniging geen overbodige luxe.

Bij gootsteen of fontein dus niet sparen op de zeep!! Een flinke nagelschuier erbij en van heel klein af wennen wij onze jeugd aan de geregelde flinke schrobpartij. Wel kunnen wij nauwkeurig acht geven op het behoorlijk gebruik van de zeep, en dit moet den kinderen zeer zeker ook geleerd worden. Een roostertje of zeephoudertje is de plaats waar de zeep op behoort te liggen, en vooral niet in een plas water!

Voor erg vuile handen ook van de van hun werk komende arbeiders geeft een schuurpoeder als Ata of i.d. goede uitkomsten.

Bij de reiniging van kleeren gaan wij eerst uit van het standpunt, dat wij trachten de hoeveelheid waschgoed te beperken. Tafelzeil inplaats van tafellaken gebruiken, vooral bij kinderen; de droogdoeken geregeld na gebruik goed uitspoelen in schoon water. Papieren vingerdoekjes gebruiken; óók wanneer er gasten zijn.

Verder zetten wij de wasch een behoorlijken tijd tevoren in de week. Na het weeken spoelen wij de wasch in schoon water op, alvorens ze in het sop te zetten. Wij kunnen dan praktisch altijd met één sop volstaan. Hard water dient eerst onthard te worden met soda, dit geldt zoowel voor het weekwater, het spoelwater, het sopwater als voor het eerste als het volgende spoelsel. Men gebruikt soda, of een sodahoudend preparaat, als Sodex. Henco enz.

Wanneer men niet goed weet of men hard water heeft, lette men goed op, of men bij sopmaken veel zeep noodig heeft; of de zeep zich wellicht in vlokjes afscheidt inplaats van direct flink te gaan schuimen, dat is voor u het bewijs, dat een soda-toevoeging dringend noodig is, wil men niet noodeloos zeep verspillen. Alle soda eerst goed oplossen alvorens men de zeep toevoegt!

Tenslotte de reiniging van huisraad enz. Ook hierbij kunnen wij bezuinigen. Voor de afwasch nemen wij Imi, Vet-ex of hoe dergelijke artikelen nog meer heeten. Stipt de gebruiksaanwijzing opvolgen.

Verdere zeepsurrogaten, als vloeibaar artikel of in pastavorm in den handel gebracht, zijn zeer goed bruikbaar voor het afnemen van houtwerk, het onderhoud van W.C.'s enz., evenals voor dweilen en schrobben.

In het kort dus, men kan zooveel mogelijk zeep vervangen, **doch in de allerlaatste plaats voor de lichaamsreiniging.**

„Hou"-kinderen

HET houden van kippen is een veelverbreide liefhebberij. Voor den stadsman, die zijn diertjes voert met opfok- en kippenvoer een „hobby", die geen voordeel, slechts genoegen oplevert. Voor den buitenman een bronnetje, zeer bescheiden, van inkomsten. Want het voer komt voor een deel van eigen hof, en de eitjes worden verkocht. Ook kan men, terwille van de vette boutjes, konijnen houden of ander „gedierte".

Maar wat zegt U van menschen, die kinderen „houden"? O, neen, niet hun eigen kinderen; die heb je en die houd je vanzelf. Tenminste menschen, die niet alle begrip van menschelijkheid en liefde verloren hebben. Neen, wij bedoelen, dat er menschen zijn, die kinderen „houden", zooals een boer kippen houdt, uit voordeel. En zij worden in staat gesteld kinderen te „houden", doordat de ontaarde ouders van die kinderen hun eigen kinderen niet houden willen. Begrijpt U?

Wij kennen, onder andere, een gezin, dat kinderen „houdt". En wij kennen de „hou"-kinderen (zoo worden die genoemd) uit dat gezin van zeer nabij.

Stralend moet de jeugd er uitzien. Niets weten van ellende, stoffige steegjes en werkloosheid.
(Foto-archief)

Ieder kind heeft recht op levensvreugde; op een zonnig tehuis; op liefdevolle verzorging. Want in het huisgezin wordt de grondslag gelegd voor echte levensblijheid, die de volwassen mensch noodig heeft om den strijd met het leven aan te binden.
(Foto-archief)

JAN VERHEIJEN is een „hou"-kind. Dat wisten we bij den eersten oogopsalg niet. Natuurlijk niet. Het gros van de peuters die de Brabantsche dorpsscholen bevolken, ziet er armoedig en onderkomen uit. Zijn „moeder" schreef het voor „de juffrouw" op een vodje papier — zoo maar, zonder meer.

Jan heette niet „Verheijen" maar werd zoo genoemd, omdat hij bij Verheijen „thuis" was. Tot zoover was er niet veel geks aan de zaak. Maar Jan vertelde de juffrouw van school wel eens het een en ander, dat niet gewoon was. Bijvoorbeeld, dat „vader" altijd „zat" was en moeder niet dikwijls thuis. Dat hij dan zelf, de zes-jarige, het petroleumtoestel aanmaakte en koffie warmde; een paar sneden brood in de kast vond staan, en op zijn eentje redderen moest. Dat hij 's avonds heel dikwijls alleen in huis was en dan niet slapen kon. Ook kreeg hij veel klappen. Slenterde altijd op straat en dreigde op te groeien tot niet veel goeds.

Toen is de juffrouw eens inlichtingen gaan vragen omtrent „vader en moeder" Verheijen. Dat was niet fraai. Hij een drinker, zij een zeer achterlijke vrouw. En de jongen een kind van een of ander meisje uit „betere" kringen, dat „verleid" was door een jongen uit die kringen, maar dat toch niet altijd met de „gevolgen" opgescheept kon blijven. Dus... eenvoudige menschen op het platteland opgezocht, die tegen een karige vergoeding dat ongewenschte kind groot zullen brengen, beter gezegd: groot zullen laten worden. Ziezoo, de „schande" is weggewerkt en nietwaar, „het kind heeft het goed"! Gezond buiten wonen, pleegouders, die vóór hem zorgen als voor een eigen kind. 't Is zoo voor alle partijen beter.

INMIDDELS is de jongen nu al vijftien jaar; voor kruimeldiefstallen van de werkplaats getrapt en een aardig eindje op weg om in het opvoedingsgesticht terecht te komen.

Ach ja, wij, nationaal-socialisten, hebben heusch wel wat op te ruimen wat die allerchristelijkste regeering van vóór 10 Mei ons naliet.

En hier hebben in 't bijzonder onze vrouwen de handen uit de mouwen te steken.

KRING DER N.S.V.O.

Een kleine groep van vastbesloten vrouwen,
Die ernstig streven om den Staat weer op te bouwen
Naar d' eigen volkschen, fieren geest van 't land.
Zij hebben 't vaandel weer omhoog geheven,
„Ik dien" als leuze in haar levensboek geschreven:
De hoedsters van den haard naar d' ouden trant.

Als draagsters van de jonge generatie,
Zoo vormen zij de kern en oerkracht van de natie
En wakk'ren 't jeugdig vuur tot fellen gloed.
De pioniers in deez' verworden landen,
Ligt het geluk van 't volk ook in haar teng're handen,
En off'ren zij, bereid, voor 't hoogste goed!

G. E. MONSEES – VAN DER VEEN.

N.S.V.O.-NIEUWS

Groningen. — Op 7 Januari j.l. hield de afdeeling Groningen een bijeenkomst in hotel „De Pool", welke werd geopend door de districtsleidster. Na de werkzaamheden in de N.S.V.O. te hebben besproken, hield kamske Meijering een lezing over „Duitsche Jeugdkampen".

Elk kind in Duitschland, dat de school heeft doorloopen, is verplicht een z.g. Landjahr te volgen. De kinderen brengen dan 8 maanden (de zomermaanden) in een kamp, dikwijls ook in een buitenhuis of jeugdherberg door.

Natuurlijk wordt in deze kampen veel sport beoefend, maar ook lezingen en voordrachten nemen 'n groote plaats in, terwijl de jongens veel aan speurtochten, spoorzoeken e.d., doen.

Orde en tucht zijn eerste vereischten en daarin krijgen leiders en leidsters, vooraf een goede oefening want zij moeten in de wintermaanden hard werken en heel wat cursussen volgen om in het voorjaar klaar te staan voor hun taak.

De kampleider/ster moet van elk kind aanteekening maken omtrent zijn aard, karakter en aanleg voor een of ander vak en wanneer er kinderen bij zijn met bijzondere gaven, worden ze verder geholpen, ook al kunnen de ouders het niet betalen.

Haren. — In de maand Januari sprak kamske Monsees-van der Veen voor de afdeelingen Haren, Groningen, Grijpskerk en Hoogezand over „De Nederlandsche vrouw in Indië". Op boeiende, eenvoudige wijze vertelde zij van het leven van de vrouw in onze overzeesche gewesten. Ze wees er op, dat het voor de jonge vrouw, die naar Indië gaat, zoo nuttig zou zijn, eerst eens iets te lezen van het land, het volk en zijn gewoonten, opdat zij niet al te vreemd komt te staan in een omgeving die zoo geheel anders is.

Met groote liefde en toewijding vertelde spr. van dat mooie land, dat voor de meesten onzer zoo totaal onbekend is en waar wij op de scholen zoo weinig van leeren.

De lezingen waren vooral voor het Noorden zeer leerrijk en werden dan ook met de grootste aandacht gevolgd.

Hilversum — Kring Hilversum kan terugzien op een goedgeslaagden kameraadschapsavond, aangeboden aan den kring der N.S.B.

Ondanks het slechte weer, waardoor het verkeer zeer bemoeilijkt werd, konden ruim 350 kameraadskes en kameraden worden welkom geheeten. De kringleidster, die het openingswoord voerde, wees op den zoo beteekenisvollen arbeid der Sociale Zorg, die een voorname plaats in onze volksgemeenschap zal innemen.

Een vlot afgewerkt programma, waarbij muziek, dans en voordracht elkaar afwisselden, vulde den bonten avond. Het N.S.V.O.-insigne werd uitgebeeld door de Jongeren-groep, waarnaast, om ons „veilig haardvuur" geschaard, een N.S.B.-familie onze bladen zat te lezen. Kameraadske Van Poelgeest vergastte de aanwezigen op eenige zeer verdienstelijk uitgevoerde solo-dansen. Kameraad Van Kersbergen droeg eigen werken voor. De dansgroep onder leiding van kameraadske Klijn oogstte met haar Boeren-dansen aller bijval.

Den Haag. — Kring 5 West Den Haag hield op 30 Januari j.l. een vergadering in de „Galerij" onder leiding van de kringleidster, kameraadske Ploeg.

Kamske Ploeg, die den avond inleidde, wees op den belangrijken arbeid, die de vrouwen van de N.S.B. — en in 't bijzonder in de vrouwenorganisatie — wacht.

Als spreker trad op kameraad Duiser, die juist voor het uitbreken van den oorlog hier uit Indië in het moederland terugkeerde. Spr. schetste ontstaan en groei onzer Beweging in Indië. Bij uitstek kregen natuurlijk onze kameraadskes daar in het Verre Oosten een beurt. Hier, in het moederland, zijn door de vrouwen vooral vele offers gebracht, worden nog gebracht, voor ons ideaal: de nat.-soc. gemeenschap. Daar, in Indië, op Java, op Sumatra, op Borneo, op de meest afgelegen posten, strijden zij, onze Indische kameraadskes, geheel alleen soms. En zij volharden, bezield met een en hetzelfde vuur als dat ons doet.

Vijf dagen verschrikking hebben wij, nat.-soc., in Nederland gekend. Zij, daarginds, kennen deze tot op den dag van heden.

De vrouwen, Nederlandsche vrouwen, onze kameraadskes, wier man men heeft geïnterneerd op de meest ongunstige plaatsen van het eilandenrijk, zijn thans de uitgeworpenen. De Europeesche maatschappij verstoot haar; de inheemsche maatschappij durft haar niet op te nemen.

Wij vragen ons af: wat wordt er, wat is er geworden van al die vrouwen, die strijden voor de rechtvaardige zaak?

Diep ontroerd vernamen de aanwezige vrouwen, onder wie vele die Indië ook van zeer nabij kennen en die dus wel het best dezen verschrikkelijken toestand kunnen begrijpen, dit lot onzer kameraden, daar ver overzee.

Wij kunnen slechts in dankbaarheid denken aan die stille helden onder de schroeiende tropenzon. En wij kunnen hun offer tot een glorie verheffen, door hier te blijven volharden met Mussert voor Volk en Vaderland.

Op Zaterdag, 1 Februari j.l., kwamen de werksters van N.S.V.O. en Sociale Zorg van District 24 in „Amicitia" te Den Haag bijeen.

De districtsleidster stippelde de nieuwe werkzaamheden uit en gaf den kameraadskes voldoenden arbeid voor de komende maanden, zoodat onze Haagsche vrouwen niet met de armen over elkaar behoeven te zitten.

Na het „zakelijke" gedeelte bleven de kameraadskes bijeen om nog een gezellig kameraadschapsuurtje te houden. En ze hadden het verdiend, want in Den Haag moet er flink aangepakt worden het heele jaar door.

Veenendaal. — Op 4 November werd ook te Veenendaal een afdeeling der N.S.V.O. opgericht. Den eersten avond, dat de afdeeling bij elkaar kwam, konden er 14 leden worden ingeschreven, hetgeen — voor wie Veenendaal kent — al heel wat is!

Dat de pas ingeschreven leden niet stil zaten, bewees de bijeenkomst op 11 December j.l., waar alweer 10 nieuwe leden zich aanmeldden.

Westland. — Die naam zegt al genoeg. Vraagt u het maar eens aan onze kameraden, die daar de taak van den straatverkoop vervullen; zij allen hebben slechts één antwoord: Als we het ergens moeilijk hebben, dan is het wel in het Westland!

Het Westland, waar door de democraten, die daar nog aan de

Boekbespreking

„Het Licht aan de kim", door Amy Groskamp—ten Have. Uitgave: Gebr. Kluitman, Alkmaar.

Wat hebben de meisjes van dezen tijd een voorrecht om boeken te kunnen lezen, zooals dit er eens is! Hoe fijngevoelig, hoe prettig wordt ons Puck met al haar problemen en al haar levensvragen, voorgesteld. Puck heeft een „werkende" moeder, d.w.z. een moeder, die in eigen onderhoud moet voorzien. Voor de meeste meisjes zou het fnuikend — voor de een meer, voor de ander minder — zijn, als moeder er niet is om den ganschen dag het roer in handen te houden. Niet voor Puck; zij maakt geen „ge"-bruik van de afwezigheid harer moeder, integendeel, zij doet alles om de goede gezinsharmonie mede helpen te bewaren.

De jongens en meisjes, die de schrijfster om Puck heen heeft geschaard, worden ons allen even duidelijk voorgesteld, zoodat zij tenslotte geen papierkinderen, doch èchte, levende wezens worden, die ons in de herinnering blijven.

Vooral de figuur van Meinoud in het laatste hoofdstuk is zeer gevoelig getroffen.

Wij kunnen dan ook een ieder aanraden zich eens in dit uitstekende boek te verdiepen. Men doet er wat van op, men neemt „wat mee".

A. I. v. d. W.-H.

„Een Heremiet in de Himalaya", door Paul Brunton. Uitgave: A. J. G. Strengholts Uitg. Mij. N.V., Amsterdam.

De tijden zijn er waarlijk niet naar, dat een schrijver, die zich een geestelijk profeet onzer dagen laat noemen, om zicht te kunnen uiten de eenzaamheid moet opzoeken.

In de geschiedenis der wereld is wellicht geen belangrijker decennium aan te wijzen dan het huidige, waarin wij het voorrecht hebben te mogen leven en strijden. Europa is op marsch gegaan. Elk uur brengt ons nader tot den nieuwen tijd. Iedere dag telt gebeurtenissen, die als baanbrekend voor de nieuwe gedachte gerekend kunnen worden. In zulk een tijd getuigt het van meer moed en van meer kracht in het volle leven te blijven staan, dan de levensmoeilijkheden uit den weg te gaan door afzondering en het leven te leiden van een heremiet. Zeker, er bestaat eenzaamheid, die schoon, grootsch, ja noodzakelijk is. Leiders als Hitler, Mussolini en in ons land Mussert, hebben de nieuwe marschrichting voor hun volk in groote eenzaamheid overdacht. Maar wanneer deze leiders den toestand duidelijk zien, dan plaatsen zij zich aan de spits van hun volken; dan is het gedaan met bespiegeling en overpeinzing; dan volgt de dáád!

Paul Brunton nochtans verkiest, en uiteraard onbegrepen, in de eenzaamheid te blijven.

„Een Heremiet in de Himalaya" is een dagboek van een eenzaam verblijf, een onbeteekenend en veel te bedacht verhaal. In zijn onbeteekenendheid is het nochtans zeer gevaarlijk, want met dergelijke boeken wordt weer een groot aantal volksgenooten op 't valsche pad van zoogenaamd Oostersch denken gebracht. Paul Brunton schreef namelijk zijn memoires voor hen, „die genegenheid hebben vóór of smachten naár het innerlijk leven van den Geest", en hoeveel van dergelijke verdwaasde zielen er nog in ons lieve Vaderland rondloopen, heeft de kortstondige maar niettemin uitbundige bloei van de Oxford-beweging wel bewezen. Ik heb zoo mijn eigen meening — maar die spreek ik niet uit! Ik draag geen politiek stem el — maar ben in wezen reactionnair. Ik beken geen kleur — want ik kan beter mijn tijd afwachten. Ik verricht opbouwend werk en.... daarom doe ik niets! Ziedaar de geest, welken dit boek ademt. Het bevat een meening zonder karakter en waar men ook in het verdere deel van de „Heremiet in de Himalaya" zal zoeken, hoe de lezer ook smachten moge naar het innerlijk leven van den Geest, hij zal er niets in aantreffen dat nu eens echt kleur heeft, dat nu eens in het oogspringend zuiver en echt is. Het gehele boek is een sentimenteel valsch mengsel van Marie Corelli, Yogi's bespiegelingen-aan-den-gebedsmolen en dr. Buchmann van Oxford, geestelijk voedsel voor den zatten spitsburger van vóór 10 Mei.

Het eenige dat ons overblijft is de beschrijving van de grootsche en overweldigende natuur in het Himalaya-gebied. Had de schrijver zich slechts hieraan gehouden, wij hadden tenminste iets aan zijn werk gehad.

H. D.

„Engeltje van 't Schip", door Liesbet Storm. Uitgave: Amsterdamsche Keurkamer, Amsterdam

Rudi Loder, een alleenstaand jong meisje, dat haar eigen weg moet zoeken en ook vindt, noemt zichzelf „Engeltje van 't Schip", daarbij denkend aan een vroeger schoolkameraadje, die zoo werd genoemd, omdat zij op een woonschuit woonde. Engeltje had zoo haar eigen idealen, die dan weer eens wel, doch meestal niet werden vervuld. Zoo ook bij Rudi Loder.

Rudi weet door harden arbeid voor zichzelf een bestaantje te scheppen. Zij is een zoogenaamd invallend typiste, die staat ingeschreven bij een kantoor, dat plaatsvervangsters voor ziek personeel uitzendt.

Op een reisje ontmoet Rudi een man, die haar niet meer uit haar gedachten gaat, ook al verzet zij zich daar nog zoo tegen. Het toeval wil, dat zij later als hulp in de huishouding komt op een boerderij, waar zij denzelfden man, Arent Ewijk, ontmoet. Arent Ewijk, die een ongelukkige verloving achter den rug heeft, meent zich, verbitterd als hij is, op de onschuldige Rudi te moeten wreken. Hoe de beide jonge menschen tot elkander komen, willen wij hier niet verklappen.

Wat ons in dit pittige en opgewekt geschreven boek zoo aantrekt, is de zuivere geest, die eruit spreekt. Rudi Loder, die tenslotte een kantooropleiding heeft gehad, doch — echt vrouwelijk als zij is — zich eerst dàn gelukkig gevoelt wanneer zij op de plaats komt, waar de vrouw eigenlijk hoort: de huishouding. Zij voelt, dat zij hier niet gemist kan worden, dat zij één is met de „plaats" waar zij haar taak heeft.

Dat zij nóódig is.

De gezellige beschrijving van Rudi's leven op de „plaats" doet ons dit boek lang in herinnering blijven. Bovendien getuigt het werk van echte levensvreugde. Zoo denken wij bijvoorbeeld aan Marijke, haar man en kindje, die alle moeite moet doen het hoofd boven water te houden. En toch is haar leven zoo rijk, omdat zij het aandurft en het wéét te leven. In haar vindt Rudi dan ook de beste raadgeefster.

Een romantisch tintje ontbreekt niet in dit boek. En dat is toch wel haast onmisbaar in dezen tijd, waarin wij ons zoo graag optrekken aan zonnigheid.

„Engeltje van 't Schip" hebben wij bladzijde na bladzijde met genoegen gelezen. Wij kunnen het ten zeerste aanbevelen, niet alleen voor jongere meisjes, zelfs de rijpere vrouw zal er iets aan hebben, juist omdat het zoo eenvoudig en met blijdschap is geschreven.

Te L.

---

touwtjes trekken, de bevolking dag-in dag-uit met leugen en laster over het nationaal-socialisme wordt vergiftigd.

Daarom is het zoo verheugend, dat juist in het Westland een goede kern is ontstaan voor de N.S.V.O.

Breiclubs zijn opgericht, aan de propaganda wordt de meeste aandacht besteed, kortom wij zien nu ook in het Westland het licht doorbreken.

Bij de vermelding, dat er van de leden in het Westland 90 pCt. werksters zijn, is wel ieder commentaar overbodig!

Op den tocht, welken de districtsleidster van district 24 maakte door het Westland, waar zij sprak te Monster, Wateringen en Schipluiden, bleek haar, dat zij haar werk om de N.S.V.O. ook in het Westland vasten voet in den grond te geven, niet voor niets heeft verricht.

En de grond van het Westland was hard en bevroren!

Wat kunnen wij bereiden van de ons beschikbare hoeveelheid erwten?

Per persoon 1 pond groene erwten, of, zoo deze verkrijgbaar zijn, grauwe erwten per maand, beteekent een hoeveelheid van een pond per week voor 4 personen voor één dag erwtensoep of tweemaal een maaltijd, waarin de erwten ons helpen het vleesch te vervangen.

Peulvruchten kunnen ons, wat de voedingswaarde betreft, het gemis aan vleesch vergoeden, mits bij een dergelijke peulvruchtenmaaltijd ook aardappelen worden opgediend en liefst een melkspijs als „toetje" gegeven wordt. Toevoeging van melk dient om de voedingswaarde van deze maaltijden volgens de heerschende voedingseischen volwaardig te maken. Dus b.v. grauwe erwten met aardappelen, gebakken uitjes, indien verkrijgbaar gebakken spek, anders wat jus en karnemelksche pap toe. Stamppot van boerenkool met groene erwten, griesmeel pap toe. Een „modern" wortelgerecht van aardappelen-uien-wortelen, groene erwten en peterseliesaus, en grutjes in karnemelk toe; enz. enz.

In de vorige praatjes over „Zuinige Voeding" heb ik gewezen op het nut van kort koken van onze groenten; onderstaande gerechten zijn volgens de nieuwe bereidingswijzen klaargemaakt:

Aardappelen in de schil gekookt. (Bij de grauwe erwten.)

1½ kg. aardappelen worden met een harde borstel of metalen pannenspons flink afgeborsteld. Leelijke plekken worden weggesneden. Nu spoelt men ze flink af en brengt ze met een bodempje *kokend* water aan de kook op een flink vuur. Zoodra de aardappelen koken laat men ze verder bij zachte hitte gaarkoken gedurende ongeveer een ½ uur. Niet in de pan kijken! Laat ze dan zonder deksel even flink opdrogen. Verwijdert men de schil aan tafel, dan niet opschudden; zout erbij opdienen.

Modern Wortelgerecht

250 gr. groene erwten, ¾ kg. wortelen, 1 kg. aardappelen, ½ kg. uien, 2 lepels vet, ¼ L. melk, zout, aardappelmeel en peterselie.

Week de erwten gedurende 24 uur. Kook ze in het weekwater gaar. Borstel de aardappelen en de wortelen goed af en snijd ze in kleine stukjes. Snipper de uien. Wanneer de erwten gaar zijn, schept men ze uit het vocht, voegt de melk aan het vocht toe (meer dan een kopje erwtennat is niet noodig) en brengt de vloeistof aan de kook. Leg er dan de groenten en de aardappelen in, de erwten bovenop en laat opnieuw alles aan de kook komen. In een half uur wordt alles gaargekookt. We voegen dan het vet toe en mengen het geheel losjes door elkaar. Maak op smaak af met zout en desgewenscht peper. Schep met een schuimspaan het gerecht op een verwarmden schotel. Bindt het overgebleven vocht met aardappelmeel en roer er de gehakte peterselie door. Dien de saus apart op in een kom.

Boerenkoolstamppot met groene erwten

250 gr. groene erwten, 1 kg. boerenkool, 1½ kg. aardappelen, ¼ L. melk, 4 afgestr. lepels vet, zout.

Week de erwten gedurende 24 uur. Breng ze met het weekwater aan de kook en laat ze gaar worden. De aardappelen worden geborsteld, gewasschen en in stukjes gesneden. De boerenkool wordt *niet gestroopt*, doch met de stengels samen zeer fijngesneden. De houtachtige deelen moeten verwijderd worden. Men heeft op deze manier geen verlies aan groente, met het onnoodige stroopen gaat zeer veel verloren.

In een bodempje water worden nu de aardappelen en de groente tezamen aan de kook gebracht en in ongeveer 30 à 40 min. gaargekookt. Dan voegen wij de melk toe, het vet, zout en de goeduitgelekte erwten. Breng alles opnieuw aan de kook en stamp tenslotte het geheel fijn en doorelkaar.

Margret Pfahl van het „Deutsche Opernhaus" te Berlijn, zooals zij opreedt als Leonore in de romantische opera „Alessandro Stradella" van Flotow. (Foto Scherl)

Oplossing puzzle

Voor de puzzle, welke in ons vorig nummer geplaatst werd, heeft wederom goede belangstelling bestaan: vele kameraadskes zonden ons de oplossing, welke luidt:

Ende desepereert niet.

Dikwijls hoort men deze woorden van J. P. Coen anders zeggen; de hier vermelde worden als de meest juiste aangenomen.

De bij deze puzzle te vormen vaderlandsche plaatsnamen zijn: Eenrum, Nootdorp, Doesburg, Eersel, Dongen, Emmen, Spanbeek, Eede, Poortvliet, Egmond, Rossum, Eysden, Ewijk, Rijckholt, Texel, Noordbroek, Ingbes, Epe, Tholen.

WINNARESSEN DER PRIJZEN

De winnaressen van de beschikbaar gestelde prijzen voor deze puzzle zijn de kameraadskes: M. Horsting-Oor, Kerkallée 45, Velp (Gld.); Tiny Braün-Goudappel, Dongestraat 23II, Amsterdam-Zuid; G. Schreuder-Jansen, Lagendijk A 106, IJselstein.

Wat te doen voor het naar bed gaan?

Na het wasschen van aangezicht en handen zal men allicht zijn handen met vet of crême inwrijven. Vergeet dan niet ook ellebogen en knieschijven een beurt te geven. Het is belangrijk, dat deze „bewegende" deelen zacht blijven.

Als men niet in de gelegenheid is iederen avond de voeten een lauw bad geven, veeg dan in ieder geval met een zacht droog doekje of watten tusschen te teenen vuil en vocht weg.

Vergeet niet voor het naar bed gaan steeds de neus te snuiten. Dat is goed voor de neus-, keel- en oororganen.

HUISHOUDELIJKE WENKEN

Men kan rieten meubelen en andere artikelen van stroo gemaakt mooi krijgen en houden, als men ze met lauw zout water afborstelt.

Glaswerk kan men bijzonder glanzend krijgen, als men het na afspoelen met zout wrijft, het daarna naspoelt en dan het glaswerk afdroogt.